

[Socialministeren.]

hvis der paa Forhaand er afsluttet bindende Overenskomst mellem Organisationerne angaaende Fastsettelse af den samlede Arbejdsfrihed. Saa skarpt har den Lovgivningsmagt, som gav Fabrikloven, ønsket at begrænse Mulighederne for Undtagelser fra de principielle Bestemmelser. Det er det, jeg staar paa. Den ærede Ordfører vil gaa videre og benytte denne Lejlighed til en Lovændring, der praktisk taget sætter den ene af de Parter, som er Udgangspunkt for Dispensationens Givelse, udenfor det hele. Det kan jeg ikke være med til, og jeg gaar ud fra, at Flertallet i det høje Folketing ikke vil benytte denne Lejlighed til at forandre Grundprincippet i Fabrikloven. Derfor vil jeg gerne spørge den ærede Ordfører: er det da Venstres og det konservative Folkepartis Mening under Ledelse af den ærede Ordfører at udvirke det, at de københavnske Dagblade paa Grund af en forskellig Affattelse af dette Lovforslag i Folketing og Landsting ikke skal kunne udkomme om Mandagen?

Ordføreren (Johannes Jensen): Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Christensen) citerede de sidste Linier, eller rettere sagt kun de første Linier af Henvendelsen fra Københavns Bogtrykkerforening:

„Vi tillader os derfor at anmode det ærede Direktorat for Fabriktilsynet om at udvirke, at der fortsat meddeles Dispensation“

— „o.s.v.“, sagde det ærede Medlem saa, men det ærede Medlem stoppede just dér, hvor Bogtrykkerens Andragende kommer til Udtryk, idet de siger, at de andrager om at faa Lov til at arbejde i de 2 Timer fra Kl. 10 til 12. Det er naturligvis for Københavns Bogtrykkerforening Hovedsagen; om de faar denne Tilladelse administrativt eller ved Lov, kan i og for sig være ligegyldigt; men hvis det var mig, der var Ansøger, vilde jeg helst have den lovfæstet.

Nu siger den højtærede Socialminister, at han ikke hidtil har haft synderlig Ulejlighed med at give Dispensationer i Henhold til Fabrikloven og maaske navnlig ikke til Bladene. Det forstaar jeg udmærket, for de Virksomheder, der har Dispensation i Henhold til de 3—4 Bestemmelser i Fabriklovens § 26, det er i Regelen store Virksomheder, som anvender kontinuerlig Drift; det er ikke smaa Enkeltvirksomheder, det er store Virksomheder som Cementfabrikkerne, Papirfabrikkerne o. s. v., saadanne store Enkeltvirksomheder, som arbejder hele Søndagen og derfor søger om Ret dertil. Med Hensyn

til Administrationen af den Dispensionsbestemmelse, der her er Tale om, er Forholdet imidlertid det, at det ikke har ligget i Administrationens eller i Fabriktilsynets Hænder at give Dispensation til Dagbladene. Den højtærede Socialminister maa ikke glemme, at det, vi hidtil har haft, har været en *almindelig* lovmæssig — eller jeg kunde fristes til at sige ulovmedholdelig Dispensation, ikke derimod særlige Dispensationer, udstedte i Henhold til den ministerielle Bekendtgørelse af Januar 1918. Denne gaar ikke ud paa, at Fabriktilsynet kan tillade o. s. v., men den gaar ganske simpelt ud paa, at alle Dagblade har Ret til at begynde Arbejdet Søndag Aften Kl. 10. For saa vidt man kan kalde denne Bekendtgørelse for Lov, har ogsaa den Ret til at begynde Arbejdet Søndag Aften, som Bladene hidtil har kunnet benytte sig af, paa en Maade været lovlige fastsat. Der staar netop i Skrivelsen: Det, vi andrager om, er *fortsat* at bibeholde Dispensationen. Men den Dispensation, Bladene hidtil har haft, har ikke været noget, som hvert enkelt søgte om, men det har været noget, som det daværende Indenrigsministerium i ministeriel Bekendtgørelse af Januar 1918 har tilladt alle Dagblade.

Denne Sag er saa oplagt, at jeg ikke forstaar, den højtærede Socialminister kan tale om Jura i denne Forbindelse — og navnlig om Fortolkning. Det, jeg talte om i Forbindelse med den højtærede Socialminister som Jurist, var, at jeg berømede ham, fordi vi saa ofte har haft Lejlighed til at høre den Klarhed, hvormed han kunde omtale en Sag, og at jeg gik ud fra, at han i denne Sag vilde udvikle den samme Skarpsindighed og Klarhed. Som sagt, denne Sag er klar, alle Forhold taget i Betragtning. Ved at imødekomme Andragendet lovfæster vi den Tilstand, som hidtil har været gældende i Henhold til en ministeriel Bekendtgørelse i sin Tid. Ministeren derimod foreslaar, at Arbejdstiden fra Lørdag Nat Kl. 12 indtil Kl. 9 Morgen skal lovfæstes, og for den følgende Del af Dagens Vedkommende forbeholder han sig Ret til at give Dispensation. Jeg synes, dette er ganske ulogisk, ganske usystematisk. Jeg havde Indtrykket af, at det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Christensen) var bange for at lovfæste en Arbejdstid for Søndagens Vedkommende, men hvis man er bange for det, hvorfor vil man saa gaa med til at lovfæste Tiden fra Kl. 12 Nat til Kl. 9 Morgen, hvorfor? Hvis man er gaaet med til det — og Ministeren foreslaar det selv —, hvorfor kan man saa ikke gaa